

Het Almeerse ideaal van kansengelijkheid

Almere is grootgebracht met het idee dat al haar inwoners, ongeacht hun sociaal-culturele context, gelijke kansen verdienen. Op de drooggelegde zeebodem waar pioniers ooit de eerste paal in de grond sloegen, is inmiddels een stad geconstitueerd waarin kinderen en adolescenten dromen van een samenleving waaraan zij paritair mogen deelnemen.

In schoolgebouwen, buurt- en wijkcentra, sportaccommodaties en op straat stimuleren talloze professionals dagelijks het leren en de ontwikkeling van deze jonge inwoners. Soms gebeurt dat formeel in de klas, soms juist tijdens een spontane fissa waar gechild wordt. Onderwijs fungeert zo als springplank naar een samenleving waarin iedereen ertoe doet, als katalysator om discrepanties in kansen te nivelleren.

Toch is het ideaal van kansengelijkheid en onderwijs als grote gelijkmaker geenszins vanzelfsprekend. In Almere is er een substantiële groep jongeren die opgroeit in armoede of verleid wordt tot jeugdcriminaliteit. Er is sprake van een hoog percentage thuiszitters en talrijke jongeren worstelen met linguïstische obstakels die hun ontwikkeling bemoeilijken.

Daarbovenop maken een nijpend lerarentekort, bureaucratisch-institutionele barrières en rigoureuze bezuinigingen op de jeugdzorg de weg naar gelijke ontplooiingskansen allerm minst eenvoudig. Een faire start en gelijke kansen zijn dus bepaald geen sinecure, maar eerder een prometheïsche opgave.

Maar wie onze stad reduceert tot problemen, gaat voorbij aan haar veerkracht. Het Almeerse ideaal van kansengelijkheid vraagt om een voortdurende inzet van ouders, geëngageerde en geëquipeerde docenten, jongerenwerkers en beleidsmakers. Het is een gezamenlijke queeste waarbij de brug tussen wijk en school, jonge- en oudelui, rijk en arm en tussen heden en toekomst perpetueel en iteratief geslagen moet worden. En zo bewijst deze stad dat kansengelijkheid geen holle frase is, maar een ambitie die groeit met elke generatie.